

De hogy ez a különben kiváló munka lehetőleg minden jogosult kívánalmat kielégítsen, szükséges volna még: a) A bő anyagismertetés mellett 1—1 óra anyagának akárcsak szelvényzetek alakjában való megjelölése, b) 1—2 mintaleckének a közlése, úgy, ahogyan az első tanításról a gyorsíró megörökítőné, a tanítási formális fokozatok szerinti tagozással, amint az iskolalátogató szakértők utasításszerűleg megkívánják; c) Jelöljék meg a szerzők azt a részt, amit a fővárosban nem taníthatnak s mutassanak rá, hogy ehelyett mit s hogyan tanítsanak; d) Hasznos volna az eddig követett módszeres eljárások (eddig alkalmazásban volt vezérkönyvek) lényegét megemlíteni; e) valamint a legjobb gyermekjátékok, versek, dalok, hangutánzó mozgások leírását tartalmazó forrásmunkákat is felsorolni.

Egyébként a művet, mely az új tanterv és a neveléstudomány mai állapontjának megfelel, amely a tanítóban tárgya iránt lelkesedést kelteni, a tanítandó anyagot minden részletében feltárni hivatott, amelynek nyelve szabatos, magyaros, külső kiállítása izléses, mint a népiskolai vezérkönyvirodalom egyik értékes újdonságát az érdekelt kartársak szíves figyelmébe ajánlom.

Kindlovits Pál.

Az országos ág. hitv. ev. tanáregyesület XI. évkönyve az 1925—26. évről.

Szerkesztette: **Dr. Szelényi Ödön**, titkár. Borbély-nyomda, Mezőtúr. 1926. (8-r. 42 l.)

Minden törekvés, amely a fejlődés egyetemes célja felé tekint és a nemzeti műveltség fejlesztésével tör e cél felé, megbecsülhetetlen szolgálatot tesz a hazának és az emberiségnek. Azok a közművelődési egyesületek, amelyek a maguk eszményi céljainak megvalósítására törekcsenek, tiszteletreméltóan töltik be ezirányú hivatásukat. A különböző művelődési irányzatok, amelyek ezekben az egyesületekben képviselőkre és hívekre találnak, szint, életet és lendületességet adnak a különböző szellemi törekvéseknek. Nem engedik elszürkülni, egyoldalúvá lenni a legszentebb munkát, a nevelés munkáját sem, hanem friss lendülettel segítik a közös nemzeti eszmények megvalósulása felé.

Elmondható ez annak a kis egyesületnek a munkásságáról is, amelyben a magyar ág. hitv. ev. tanárság tömörül. Ez az egyesület mostanában adta ki XI. évkönyvét *Szelényi Ödön* titkár gondos szerkesztésében.

Az évkönyv először az egyesület 1924—25. évi életéről ad híu képet. Ez a kép az egyesület csendes, zajtalan és kitértő munkájának áldásait tárja elénk. Az egyesületi tagok munkásságából három magvas értekezésben kapunk ízelítőt. Az egyiket *Mohr Győző* írta *A magyar közirály fejlesztése* címen. Az ebből közölt részletek új megvilágításban és az egyetemes fejlődés szempontjából taglalják a tételt. A másik értekezés szerzője *Böhm Dezső*, aki *A vetítógép az iskolában* címen a pedagógiai célú vetítés fontosságát és gyakorlati megvalósításának módzatait tárgyalja. A harmadik értekezés *Remport Elek* tollát dicséri és *Jókairól* fest találó képet. Különös érdekessége ennek az a pár jellemző esetvonalás, amellyel a szerző Jókai munkásságának hatását az iskolai élet tükrében mutatja be.

Az egyesület további munkásságáról az 1925. és 1926. évi közgyűlések jegyzőkönyvi kivonatain kívül az 1925—26. évi titkári jelentés számol be. A titkári jelentés közállapotaink és a magyar ág. hitv. ev. egyház állapotának távlatából rajzolja meg az ev. középfokú iskolák helyzetét és nemzetnevelő hivatását. Az egyesületi élet minden fontos mozzanatára kiterjedő jelentésből örömmel értesülünk a tagok buzgó munkásságáról és arról, hogy az egyesület hivatalos tanügyi lapot indít meg. A *Jelentések* sorozata a vallásánári szakosztály 1925—26. évi működéséről szóló beszámolóval záródik.

Barsai Károly.

Baresai Károly: Költők, írók jellemrajza. Beszédek. Győr, 1926.

Az iskolai ünnepélyek célja, hogy olyan gondolatokat és érzéseket keltsenek az ifjúság lelkében, melyekre a rendes tanításban nem kínálkozik mindig alkalom, vagy olyan gondolatokat és érzéseket mélyítsenek el, melyeket csáráit az iskola mindennapi munkája vetette fel. Az énnult öt esztendőben annyi dicső nagyunkat ünnepeltük az iskolákban, hogy érdemes volna az ünneplések és megemlékezések nevelői hatását külön megvizsgálni.

Szerzőnk összegyűjtötte és kinyomatta Arany, Petöfi, Tompa, Vörösmarty, Madách, Jókai, Széchenyi és Eötvös emlékünnepein elmondott beszédeit. A rövid kis megemlékezések abban különböznek az átlagbeszédektől, hogy a szerző nem akarja velök a nemzet nagyjainak életét és minden tevékenységét vázlatosan bemutatni, hanem mindegyikben a gondolatok néhány gyöngyét foglalja ízléses keretbe. A szerző azokat a gondolatokat mutatja be, melyek pedagógus lelkét különösen megragadták, vagy azokat, melyekkel a tanítónövendékek lelkét közelebb tudta hozni nevelői hivatásukhoz.

A magyar költők és írók gondolatainak ily irányú méltatása és kiaknázása még munkásaira vár. Pedig ennél szebb feladata, hivatása a magyar tanárnak, tanítónak alig lehet. A szerző könyvecskéjét ebből a szempontból értékeljük és melegen üdvözljük.

Quint József.

Helen Parkhursts Dalton-Plan und seine Verwendung in England von Marie Steinhaus. (Zentralinstitut für Erziehung und Unterricht. Neuere Pädagogik im Ausland. Erstes Heft.) 1925. Verlag von Julius Beltz in Langensalza. 86 l.

Aki a Dalton-tervről, erről a jövő iskolareformjában — úgy látszik — jelentékeny szerepre hivatott iskolarendszerről más úton még nem szerzett tudomást, annak ajánlhatjuk a fentírt című kis füzetet. Különösen első része, melynek „Osztályrendszerünk és a Dalton-terv“ a címe, ad felvilágosítást az új rendszerről. Megalapítója, Parkhurst Helén, amerikai tanítónő, egy ideig Montessori Mária vezetése alatt működött Olaszországban, majd a Montessori-iskolák felügyelőnöje lett Kalifornia, későbbben egész Amerika részére. 1918-ban lemondott erről a Montessori-iskoláknál viselt hivataláról és a maga útján